

Představte si následující průzkum, anketu – co je vlastně církev ? Mám za to, že bychom se setkali – zvláště u těch, kdo do církve formálně nepatří – s následujícími odpověďmi. – Církev jako jakési dobročinné sdružení, které se ujímá těch, kdo se dostali do nejrůznějších potíží / a těch není v tomto světě málo /. – Církev jako skupina těch, kteří zastávají podobné názory – např. stvoření světa a jiné další příběhy z bible. – Církev jako skupina těch, kdo „ vysílají na stejné vlně “, mají k sobě blízko a proto se vyhledávají a tráví společně hodně času. – Nepochybně tyto názory nejsou zcela „ mimo “, ale jsou „ vyčerpávající “ / obsáhnou celé „ spektrum “ / ?

Odpovědi našeho spolubratra ve víře, jednoho z výrazných svědků a myslitelů prvních křesťanských generací Pavla jsou tyto :

„ skrze Ježíše být přijat za syna “ – synovství v bibli nebývá pokrevní / „ příbuzenská “ / záležitost, ale je to výraz, který označuje vztah. Synem je ten, kdo žije v dobrém vztahu k / nebeskému / Otci. K takovému vztahu se nedopracuje svými mimořádnými výkony / „ zásluhami “ /, ale do tohoto vztahu smí vstoupit, přizná – li své pochybení, bloudění / „ Otče, zhřešil jsem ...nejsem hoden nazývat se synem “ (Lk 15, 18 . 21)/. A tento „ Otec “ oné trpké zkušenosti navzdory / „ dej mi můj díl...který rozmařilým způsobem rozházel “ (Lk 15, 12.3)/ znovu přijme za syna / „ dá na ruku prsten “(Lk 15, 22)/, za spolupracovníka.

„ chválit slávu jeho milost “ – zde i u jiných svědků jak se to má s Bohem a se světem, chvála nemá nic společného s prvomájovými taškařicemi či s plytkým hlukem reklam, kterým jde především o to „ šikovně a dobře prodat. Chvála je člověková odpověď na Boží jednání. Ve Starém zákoně jedním z takových činů je událost stvoření, ve které Bůh vstupuje do tohoto světa a vytváří z něj prostor, ve kterém člověk smí vést život, ke kterému patří hodnotný obsah a naděje – „ nebesa vypravují o Boží slávě, obloha hovoří o díle jeho rukou “ / Ž 19, 2 /. A v zákoně Novém je slávou Ježíšovo narození, ač po stránce vnější tomu nic nenasměňuje / slovo sláva (Boží či Páně) se objevuje dvakrát v „ klasické zprávě o betlémských událostech “ / Lk 2, 9.14 /. Tedy sláva ne jako „ pastva pro oči “ či „ světelné efekty “, ale jako ukazatel k něčemu nepominutelnému, nenahraditelnému.

„ být vykoupen “ – bible je kniha, která mluví otevřeně a vážně o Zlém, proti kterému je člověk naprosto bezbranný a bezmocný. Bible se ovšem nespokojuje, nevyžívá v líčení tohoto smutného příběhu. Ona ví o skutečném a trvalém řešení – a tím je Ježíš. Naší pozornosti by neměl uniknout Ježíšův rodopis v Lukášově podání, který začíná u „ Adama “ a na který navazuje vyprávění, jak Ježíš odolal pokušení / Lk 3, 23 /, je tedy novým Adamem, člověkem. A ti, kdo se k Ježíši připojují, smí věřit, že s jeho pomocí, je ten Zlý nepřemůže.

„ odpuštění hříchů “ – rozumím této představě takto : hřích je selhání, které nese „ rukopis “ hříšníka – selhal v docela určité věci, události / ne v jakési, nějaké /. A zatímco v mnoha jiných případech by se z této události stalo břemeno, které by natrvalo poznamenávalo. Ježíšův vstup do těchto neblahých dějů znamená, že se může začít znovu a jinak / znovu a jinak neznámá „ utéci od rozbitého nádobí “, ať si s těmi „ střepy “ dělá každý, jak dokáže či umí /. Tam, kde do těchto dějů vstoupí Boží láska zvaná Ježíš, tam dochází ke skutečnému uzdravení, nápravě / „ nekličkuje se přes všelijaké objíždky “ /.

A jak tedy církev / nejenom tenkrát, ale i v současnosti / ?

Církev je především prostor, který vytvořila a nabízí Boží láska / a to ne tam a pro ty, o kterých si je jistá, že se jí tato „ investice vrátí “ /. A to k tomu a proto, aby v ní byli vnitřně uzdravováni a posilováni lidé. Při vší úctě k těm nejrůznějším a mnohým aktivitám, které se k naší nám tak milé Č / eskobratrské / C írkví / E / vangelické / váží mívám občas dojem, že vnitřní život člověka / duchovní zdroje, vztah k Pánu Bohu / jaksí „ mjííme “. „ snaživá “Marta je mezi námi víc oblíbenější než „ naslouchající Marie “ / nechť je mi prominuto – někdy je snazší vytáhnout ze skříně „ zahálující kožich “ než zápasit o změnu „ orientace duše “ /.

Církev je i prostor „ chvály “. Myslím, že je možné tomuto sdělení rozumět i tak, že je to prostor kladného přístupu k životu a naděje. Rozumějme správně, to nemá s „ cukerinovou nasládlostí “ nic společného. Ale vím – li, že se v příležitosti zvané život smím setkat s Tím, kdo v lásce a s láskou vstupuje do mého života a který si nepřeje, aby to nedobré mělo poslední slovo, pak nemusím být vzdychající škarohlíd. A pak smím věřit, že i když nevyjdou všechny moje plány a přání, pak zde nejsem zbytečně. A kdo ví, zda není dobře, že jsem takto „ dopadl “. Vždyť to může být také příležitost, kdy „ spadnou z očí klapky “ a jenom proto objevím nové / obsahově / možnosti.

Církev je také prostor, kde může docházet k usmíření. Toho jedinečného a jinde nemožného dění, kdy – pověděno přiměřeně – se přestanou „ střetávat pěsti “ a začnou „ potkávat otevřené dlaně “. V prostoru, který si

nenaplánovali a nezorganisovali lidé, je to možné.

Církev, toť skutečně jedinečný dar. Díky za něj.

Tábor 12.2. 2012

vstup: Ř 8, 28 - 9
čtení: Ž 121
před: Žd 9, 12
text: Ef 1, 5b - 11
VP:
poslání: Kol 1, 9 - 11

EZ 167 16
DEZ 643
SV 363

Vyznání a chvály :

Ž 62, 2 – 3a

Hospodine, Pane náš laskavý a Otče dobrotivý,

Žijeme ve světě, kde se odehrává tolik nejrůznějších událostí, ale která z nich je pomocí a přínosem, žijeme ve světě, ke kterému patří tolik údajů, ale který z nich pomůže objevit tu skutečně dobrou cestu

Děkujeme, že k tomuto světu patří i Tvé jednání, jednání Toho, kdo má skutečně rád a který si přeje, aby náš život měl hloubku a cíl

Vyznáváme, že si namlouváme, jak si dokážeme s životem dobře poradit a jak vymyslíme, aby se nám stále a dobře dařilo

A tak Tě odsouváme na vedlejší kolej, jako jakousi pojistku, ke které saháme až když naše pokusy selžou

Jsme tedy všelijak rozpolceni a nejsme pomocí a přínosem pro ty mezi které jsi nás jistě ne náhodou postavil

Proto před Tebe předstupujeme v pokoře a voláme – Pane smiluj se, vysvobod' nás z tohoto bloudění a daruj nám novou možnost, přijmi prosíme za to náš upřímný dík

chválíme Tě , že stále zveš každého na novou cestu a nikdo a nic Ti v tom nemůže zabránit

chválíme Tě, že Ti na každém záleží a že v Tvé blízkosti neplatí žádná dělítka, kterými se tak často oddělejeme

chválíme Tě, že smíme žít v tomto světě, domově, který nám připravila Tvá láska

Výročí :

12.2.

1784 z rozhodnutí Josefa II se čtyři města Staré Město, Nové Město, Malá Strana a Hradčany spojují v město jediné - Prahu

13.2.

1945 bombardování Drážďan, tzv. zastrešovací akt, při kterém zahynulo 35 000 obyvatel

1958 směrnice o studentech u nás, studovat smějí jen politicky „nezávadní“

14.2.

869+ Konstantin, druhý z bratří, kteří přispěli k poslovanštění / bohoslužba v řeči lidem blízké / křesťanství u nás

1402 Jan Hus se stává kazatelem v Betlémské kapli

15.2.

1976 + Přemysl Pitter, pracovník mezi dětmi a mládeží, zvláště ze sociálně slabších rodin, po skončení 2. světové války shromažďoval děti / převážně sirotky / židovské a děti tzv. sudetských spoluobčanů / často oběti nejrůznější zvěle /

16.2.

1942 Terezín prohlášen za ghetto / místo pro obyvatelstvo určené nacistickým režimem k „ likvidaci, především Židé /

17.2.

1865 založen Červený kříž, dobrovolná organizace určená k pomoci lidem v nouzi

18.2.

1546 + Martin Luther, reformátor v Německu, hlavní důraz kladl na Boží milost, člověk se vlastními schopnostmi k Bohu nedostane

Citáty :

„ Kolik je na tržišti krásných věcí, které nepotřebuji “

Sokrates, řecký filosof

„ láska k bližnímu znamená spolupráci “

Antonie de Saint Exupery, francouzský spisovatel